

Sahara Træf

3 år tog forberedelserne, det meste af tiden gik for Michael med at lave den meget brugte Toyota Landcruiser FJ 45 fra 1977 til en brugbar ørkenrejse vogn.

Projektet blev publiceret vidt og bredt, interessen var stor, men vist nok på grund af den spændte situation i området, blev vi ikke så mange. - Men vi var der, 15 i alt, fordelt på biler, MC, fly og tommelfinger.

Den 2. december 1991 forlod vi det regnfulde Danmark, I var "nybyggede" bil. Det kunne bare ikke gå stærkt nok, vi blæste afsted med 90 kilometer om timen i indtil flere dage, på chokolade og Matador-mix, og endte på 8.dagen i "The sunny Rain of Spain" (Costa del Sol).

Her dukkede den første MC op, nemlig Knud Groth også fra Bjerringbro, derefter ankom Michael Ligård og Christian Birch fra Nordvestsjælland og Hans Hørlyck fra Fyn. Campingpladsen hed La Casita og ligger ikke langt fra Gibraltar. Efter et par nætter med rygsvømning i telt, skulle det blive rart at krydse Middelhavet og komme ned i varmen. - Det med varmen var nu lidt så som så, her er det nemlig også vinter.

Som på en anden planet

At komme til det afrikanske kontinent er som at lande på en anden planet, alt det vi tager som en selvfølge er forsvundet som ved et trylleslag, man har en følelse af at tiden har stået stille. Men de skramlende biler og plastaffaldet afslører at det i høj grad er nutid. Fra minareternes skrattende højttalere tordner budskabet ud over byerne, store som små: "Allah - Allah Akbaaaarrrr..". Her mennesker overalt og guderne må vide hvad de lever af, det er ikke meget der er gang i.

Efter et par overnatninger i Marokko havde vi kursen mod den meget omtalte oase Source Bleu de Meski (den blå kilde), vi skulle lige over Høje Atlas, så var det en smal sag at nå dertil i ét stræk.

Jeg ved ikke om nogen er overtroisk, men den 13. december var uheldet ude. Det gik bare derudad, nu var vejen lige, så det var bare med at komme afsted. - Men hov, hvad fa'en, holder de stille, de bønder - oohh shit !!!

Knud måtte smide sin Yamaha ned, med sådan et brag, for ikke at torpedere Christian mere end højest nødvendigt, en ny Honda Africa Twin med fuld oppakning lægger man bare ikke ned uden at det kan ses. Gudskelov var ingen kommet noget til, men Knuds cykel lignede en der havde "fået for meget" - vind og skæv.

På det tidspunkt var vi kommet væk fra hinanden, men inden vi nåede tilbage havde Knud fået sin cykel læsset på en pick-up og formedelst et par hundrede marokanske træpenge blev den kørt til den nærmeste by, Midelt, hvor vi indlogerede os på byens 4-stjernede campingplads, (jeg tror nok at de selv havde malet stjernerne).

På værksted

Det rygtedes hurtigt, at der var sket noget, en betjent i flot uniform kom og optog rapport, vist mest af nysgerrighed. Vi skulle jo bruge et værksted, så der blev sendt stafetter ud i byen, imens skildte Knud cyklen ad.

Det var noget af en oplevelse, jeg sad i "moderskibet" der var parkeret ved fortovskanten og kunne følge med i det hele. Forgaffelrørene måtte saves helt

over, rettes op, så de kunne komme gennem det nederste brillestykke og svejses sammen igen.

Hans Hørlyck kunne det der med at svejse stål, elektroderne måtte Knud hen i et andet værksted og købe. Det var ikke de bedste betingelser folk havde at arbejde under i et land som dette, men det lykkedes.

Næste dag var cyklen samlet igen, resultatet blev meget godt, men dog ikke så han kunne fortsætte turen. Vi måtte tage afsked med Knud, der kørte tilbage til Spanien.

Tre MC-ister og os i Toyota'en fortsatte. Det funker bare helt fint, gutterne behøver slet ikke tænke på kort og kompas, den gamle touring-kører afstikker kursen og så er det bare med at køre.

Ved den blå kilde

Landskaberne er maleriske og meget storslåede, omgivelserne skifter mellem frodigt og grønt til goldt og stenet. Pludselig får man øje på et skilt der med dekorative arabiske skrifttegn og almindelige bogstaver fortæller, at der er 45 km til Source Bleu de Meski.

Vi er ikke i tvivl, da vi kommer dertil. Vandet klukker og risler lystigt allevegne og enorme daddelpalmer kaster deres velgørende skygge i dette paradys på jord. Her har været liv i årtusinder, vandet kommer fra en kilde der har sit udspring i en grotte på pladsen og det bliver ledt af kanaler rundt i en masse bassiner, store og små. Temperaturen på vandet er omkring 27 grader og det vrimler med fisk og lange grønne tangplanter. Vi er ikke begunstiget med det bedste vejr, så vi beslutter at fortsætte mod lunere himmelstrøg allerede næste dag.

På et tidspunkt begyndte Toyota'en at sige underligt, der havde været problemer med karburatoren undervejs, så vi troede det var galt igen - men nej, var der nogen der sagde benzin ?? - Ha! den var god nok, vi måtte lide den tort, at skulle "låne" benzin af en motorcykel - pinligt !

Vi nåede grænsen til Algeriet og det er her man kan få afprøvet sin tolerancetærskel så godt og grundigt. Forestillingen tager 4 timer, men så ved de også næsten mere end vi ved om os selv, ikke mindst hvor mange penge vi har og hvor vi skal hen. Så det er med at komme så langt væk fra disse toldere og farisæere som overhovedet muligt, inden vi slår lejr for natten.

Hos hyrderne

Den nat delte vi lejr med et par gedehyrder i et øde stenområde med lave bjerge, lidt nord for Bechar. Fuldmånen badede dette smukke sceneri i sit sølvagtige skær, jeg var ikke blevet spor forbavset hvis "De tre vise mænd fra Østerland" var defileret forbi.

Dagen begyndte at gry, solens gyldne stråler farvede den dybblå himmel purpurrød, mens stjernerne langsomt slukkedes. Vi pakkede vore ting sammen, gav hyrderne lidt naturalier og begav os afsted på vores videre færd.

Stenørkenen afløses efterhånden af sandørken, man er overvældet når man standser på en vej "In the middle of Nowhere". Der ligger de så, sanddynerne, op til 200 meter i højden, og går man op på dem, ligger de så langt øjet rækker i deres uendelige skønhed.

Sandet er meget fint og farven varierer fra stærk okkergul til murstensrød og himlen er utrolig blå, her er ikke en lyd, den store stilhed gør næsten ondt i ørerne og man føler sig pludselig meget, meget lille.

Vi mødte en franskmand på en Suzuki, han kunne fortælle at de sidste 100 km til In Salah var 1001 spor i sandet. Det var blæst op, et tysk par i en almindelig VW Golf fortalte os at de havde opgivet at køre igennem, de var ikke i stand til at orientere sig, så de var på vej udenom, en strækning på næsten 1000 km. Sandet føg os om ørerne som fygesne og vi blev helt sandblæst på forkanten af bilen.

Kurs 120 gennem ørkensandet

Det var lige nøjagtig her det skulle vise sig, at det med at være MC'er og biler sammen var en god kombination. Man orienterer sig efter nogle cementpæle, der kaldes "balise", de er et par meter høje og står med en afstand af 1 km, hvis de da ellers er der. Kompasset sagde kurs 120, men man er nødt til med mellemrum at sik-sakke på grund af blødt sand, og så var det helt fint at sende motorcyklerne ud i en vifte, så de kunne overse området, det var nu ikke let at orientere sig i det blæsevejr. For motorcyklisterne var det om at holde tungen lige i munden, man bliver frygtelig træt af at rejse en MC med fuld oppakning op flere gange om dagen.

Det værste skete. Pludselig "døde" Toyota'ens motor, der var kun en halv time til det ville være mørkt. Der var ikke noget at gøre, gutterne krudtede på deres cykler over til nogle klipper, hvor der var lidt læ, det tog en rum tid at få bilen hostet de 900 meter, men det lykkedes.

Det blæste endnu mere op hen på aftenen, så teltene måtte tøjres til bilen, det så sjovt ud når vinden tvang dem i knæ, for et øjeblik efter at rejse sig, som om intet var hændt. Michael Nielsen tog tælling og indvilgede i at få en lille én til systemet, han indtog en tredobbelt whisky uden tegn på væmmelse og gik til køjs.

Næste morgen fik den ikke for lidt, bilen altså, det viste sig at det ene karburatorspjæld slet ikke fungerede, så fat i boremaskine og voila, et sindrigt snoretræk ind i førerhuset og så kunne vi med håndkraft køre de sidste stykke til In Salah, det viste sig, at der kun var 15 km.

Vi blev på campingpladsen et par dage, fik vasket tøj, afprøvet det medbragte brusebad til solopvarmning og ikke mindst blev karburatoren skildt ad og alle dyser blæst igennem med fodpumpen, så var den klar igen.

Hovedruten gennem Sahara

Oasen In Salah ligger på hovedruten, den eneste rute der på det tidspunkt var muligt at køre gennem Sahara-ørken. Her var der mange rejsende, overalt blev der skruet, repareret og ikke mindst snakket. Mens vi var der ankom to skotter på almindelige trædecykler, de var også på vej sydpå gennem ørkenen.

Imanen proklamerer klokken halv-seks at en ny dag er på vej, inden bageren får lagt dejen og bagt dagens første brød er klokken halv-ni. MC'erne var lynhurtige til at finde ud af systemet og så skiftedes de til at komme med favnen fuld af nybagte varme brød - lækkert

Herfra havde vi 658 km til Tamanrasset. Turen går gennem utrolige landskaber med ørken der består af nogle enorme, næsten runde sten, nogle står som paddehatte fordi vind og vejr har eroderet det nederste væk. I Arak havde de ikke benzin, kun diesel, men vi havde heldigvis så vi kunne klare os.

Nogle kilometer syd for Arak slog vi lejr i nærheden af et udtørret flodleje. MC'erne kørte i forvejen og hvis de ikke kom tilbage var kysten klar.

Inden vi kunne nå vor rejses geografiske mål, måtte vi gøre en lille afstikker ind til Moudlay Hassan, et lille mausoleum over en omkomne pilgrim. Stedet

ligger et par km fra vejen i ly af bjergene, det siges at bringe held at køre tre gange rundt om bygningen, så det gjorde vi. Selv de lokale kommer brusende gennem sandet i deres store lastbiler med sættevogn og det hele, det ser virkelig imponerende ud når de suser rundt i en enorm støvsky.

De sidste 200 km til Tamanrasset er vejen af meget blandet beskaffenhed, over lange strækninger kan man dårligt tale om vej. Mange steder kørte vi i sandet ved siden af, da vaskebræt alligevel er bedre en asfalt med kæmpehuller. Også en af årsagerne til at man absolut ikke skal køre når det er mørkt. Og så en grund mere, lokalbefolkningen kører nemlig ikke altid med lys, hvad skulle de også det for, de ved jo hvor de er, og da vi har lys på kan de jo sagtens se os.

Vi kom til Tamanrasset den 22. december, lige før byen blev vi endnu en gang stoppet af politiet, der lige skulle se om vi havde noget de kunne bruge. Det holdt hårdt at få lov til at beholde vores whisky, jeg har måttet "kæmpe" som en løvinde på hele turen, men de har da en vis respekt for en korpulent midaldrende kvinde der i visse tilfælde kunne være deres mor.

Juleaften og solopgang

I Tamanrasset blev vi i alt 15 personer der mødtes og yderligere 4 havde været på vej, men nåede ikke frem af forskellige årsager.

Juleaften holdt vi i Assekrem, de tre MC'er og os. Det var en betagende smuk oplevelse, men kold. Vi tilberedte et festmåltid af diverse sammenbragte ting og sager, og sad så i bilen alle fem og råhyggede, vi afsang et par julesalmer og Michael læste juleevangeliet.

Fra bilen kunne vi betragte alle lygtemændene, der gik som guirlander op ad bjergsiden for at overvære julemessen i det lille kapel på toppen. Vi sang lygtemandens sang yeah, yeah, det var så koldt, at vi besluttede at blive i bilen.

Solopgangen var en betagende oplevelse i disse storslåede omgivelser. Beriget af dette vendte vi tilbage til camp'en, der skulle lige checkes køretøjer inden nedturen. Michael kiggede undrende på udstødningsrøret, det var da en mærkelig stilling det havde fået. - Åh nej, hvad var nu det? - vi havde tabt det ene motorophæng, hvad gør vi? Michael flåede sig i den sparsomme hovedbevoksning.

Motorophæng = gummi = gamle bildæk, mig ud på jagt. Vi havde undervejs set hundredvis af ødelagte dæk, men nu kunne vi godt have brugt ét. På skraldepladsen i et hjørne fandt jeg en "pestøffel", en sandal og en udrangeret kondisko. "Vær-så-sko" ka' du bruge det?

Jooh, det var da et forsøg værd, det tog noget tid, men med Guds hjælp og lidt håndkraft, mest håndkraft, havde vi nu det mest unikke motorophæng syd for alperne.

Røveri i bjergene

Af den grund var vi nødt til at blive en ekstra dag i hjertet af Hoggar-bjergene. Den 26. december om morgenen havde vi kun tilbage lagt 7 km da vi blev standset af en meget oprevet engelsk dame. Hun kunne fortælle at de om natten havde været udsat for et bevæbnet overfald, mistet deres bil og de fleste af deres ejendele.

De var tre familier på veje fra Nigeria til Europa, ingen var gudskelov kommet noget til, men de var alle stærkt rystede efter nattens oplevelse. Vi kunne bidrage med at tage de tre tilbageværende familiemedlemmer med ned

til Tamanrasset, manden var allerede tidligere kommet med en lokal bil ned for at anmelde det skete til politiet.

Tilbage på campingpladsen blev der snakket meget om begivenheden, vi hørte om tilsvarende overfald, men fortrinsvis i grænseegnene syd og vest for Tamanrasset.

Eftersom Michael Ligård og Christian Birch havde planer om at køre længere sydpå, måtte de se sig nødsaget til at søge følgeskab med andre rejsende. De gik sammen med 7 andre motorcykler og nogle biler et par dage senere. Den 30. kørte Hans nordpå, da hans visum var ved at udløbe.

Sammen med Henning Bitsch fra Nørresundby, der havde Niels og Bjarne med i Land-Roveren, var vi et "mindre pænt selskab" tilbage på pladsen til Tam - TAM-TAM, nytårsaften, og den 1. januar gik turen nordpå igen.

Det var underligt, nu pludselig at være uden rejsefæller, og det gjorde da også at vi måtte tænke lidt mere på sikkerheden, og prøve at nå In Salah i eet stræk. Undervejs begyndte det at blæse op og sandet lagde sig i driver over vejen. Vi måtte se i øjnene, at vi ikke kunne nå frem før mørkets frembrud og da vi manglede 100 km prøvede vi at hægte os på en lastbil. Han forsøgte at ryste os af, men da det ikke lykkedes må han have indvilget i at være vores guide og signalerede med lygterne så snart der var noget vi skulle passe på, vi slap ham ikke af syne før vi var helt inde i byen.

Til fest i oasen

På tankstationen i In Salah mødte vi en ung algierer fra Ghardaia (650 km længere nordpå), han havde via sin bror tilknytning til Skandinavien og ville gerne vise os byen hvis vi kom den vej forbi. Han gav os sin adresse og insisterede på at vi skulle mødes.

Det blev et par begivenhedsrige dage i og omkring Ghardaia, i selskab med Metiaz og hans mange venner. Vi fik en oplevelse som ikke er så mange beskåret ved en fest, lavet for os, i den gamle del af oasen med huse bygget efter urgammel tradition og mennesker der lever på jordens præmisser. Dadler har jeg ellers kun set i fine æsker med cellofan, men her var det noget man skrabe af skoene inden man gik indenfor.

Cous-cous (er noget man spiser), her af fælles fad, bagefter var der afsyngning af deres hjemlands vemodige sange og masser af dans og musik.

Vi var ikke de eneste europæere der var tilstede, en lille flok forsinkede hippier var der i "embeds medfør", luften blev tyk af hash og de blev efterhånden påfaldende stille. Da mange i selskabet efterhånden lå og vendte det hvide ud af øjnene blev vi enige om at takke af og finde hen til Toyota'en for at gå til køjs.

Sidste by før grænsen, El Oued, tog vi på hotel den eneste gang på turen, for at få brugt vore sidste algierske penge. Sengetøjet var kun lidt brugt, ingen vand i toiletet og meget varmt vand i hanerne, men ingen koldt, sand på gulvet fra flere sandstorme og gardinerne hang 1 op og 2 i mente. På toppen af det hele havde parkeringsvagten ladet en bil stå så vi ikke kunne komme derfra, efter en times venten flyttede vi den med Hi-lift donkraften.

Det tog næsten 3 timer at komme over grænsen til Tunesien, det var rart at komme dertil, hvor man kan købe næsten alt. Turen gik over dæmningen på den store saltsø. Vandet ser nogle steder dybt ud og langs kanten sidder saltet som tykke isflager og krystallerne glimter i solen som rimfrost på en smuk vinterdag.

Kørt vild i ørkenen

Vi ville køre bagvejen til Matmata, men kom ud på et ørkenpiste der var mere øde end vi havde regnet med. Der var 90 km og sporets beskaffenhed var kun lidt bedre end det vi havde kørt op til Assekrem. Det kom til at tage et helt døgn og vi mødte ikke et øje undervejs.

Der gik spor fra i forskellige retninger, vi kunne se på kortet, at vi skulle dreje til højre efter 60 km. Vi fik drejet fra et par km for tidligt og kom ud på en ordentlig vildmand, tilbage på sporet fandt vi 2 km længere fremme det rigtige sted, der stod ovenikøbet en stor "balise", så vi åndede lettet op.

Det begyndte at blive mørkt, så vi slog lejr for natten. Nymånen lå som en tynd æggeskal på den dyblå himmel, der funkede med tusindvis af stjerner, natten var frostklar og bortset fra ørkenrotterne var vi helt alene på dette gudsforladte sted.

Der var is på skueglassene i "sovesalen" da vi vågnede næste morgen og de sidste 30 km gik i slow-motion for ikke at bilen skulle ryste helt fra hinanden. Sporet vi fulgte blev efterhånden meget utydelig, kompasset tog et par omgange, så vi måtte ud og tage en solhøjde med det andet kompas. Vi var på vej i den forkerte retning, Michael holdt på sit kompas, tilbage til et spor der passede til kursen, og det viste sig at være den rigtige vej.

Matmata er byen hvor et par tusind mennesker lever i underjordiske huler, der viste sig at være frygtelig overrendt af turister og pågående "guider", så vi tog et par hurtige billeder og fortsatte mod Middelhavet og inden længe kunne vi se det som et blå silkebånd i horisonten.

Odysseus' ø

Turen gik over den 7 km lange dæmning, som romerne i sin tid byggede ud til den skønne ø Jerba. Ifølge legenden var det her Odysseus blev draget af Sirenerne sang på sin _rejse rundt i Middelhavet. Her blev vi nogle dage og dasede.

Efter at have set på nogle flere romerske ruiner, tog vi færgen fra Tunis til Sicilien og hermed sluttede vort afrikanske eventyr.

Ulla Häll